

Ziua Pompierilor din România

Intrarea în București a trupelor de invazie a prilejuit unităților române prezente în garnizoana - printre care și Compania de Pompieri - unul dintre cele mai înălțătoare momente ale Revoluției române de la 1848: încleștarea din Dealul Spirii, devenita simbol al luptei pentru libertate și independență națională a poporului român.

Comandantul Regimentului 2 Infanterie și șeful garnizoanei Capitalei, colonelul Radu Golescu, primise ordin în ziua de 12 septembrie din partea Locotenentei Domnești să deplaseze în ziua următoare subunitățile în Dealul Spirii, pentru a participa la primirea unei coloane otomane formată din aproape 6.000 luptători și comandată de Kerim Pasa, ce urma să preia cazarma din acea zonă. Însă lucrurile au luat cu totul alt curs. Printr-o coincidență, în aceeași zi de 13 septembrie, cu puțin timp înaintea sosirii trupelor otomane avusese loc înmânarea noilor drapele ale Regimentului 2 infanterie. Solemnitatea a influențat moralul și devotamentul ostașilor, voința de a apăra demnitatea națională.

Aceeași stare de spirit îi caracteriza și pe ostașii Companiei de Pompieri comandați de căpitanul [Pavel Zaganescu](#); aceștia voiau să meargă cu toții la cazarma din Dealul Spirii, convinși de iminență unui conflict armat cu otomanii. Soldații lăsați pentru paza cazarmii au cerut comandantului lor: "Luați-ne și pe noi, nu ne lăsați în cazarmă, ca pe niște nevrednici, căci dacă acolo, în Dealul Spirii, va fi vreun război, noi vrem să murim cu frații noștri.

Încleștarea propriu-zisă s-a declanșat ca urmare a unei altercații între un ofițer al companiei de Pompieri (sublocotenentul Dinca Balsan) și unul otoman; deși împresurați din toate părțile de turci, pompierii s-au avântat cu curaj împotriva acestora, alternând focurile de armă cu lupta la baionetă și lovind fără cruțare inamicul care, în pofida superiorității numerice, a fost cuprins de panică. Otomanii au reușit să pună în poziție de tragere două piese de artilerie și au deschis focul asupra pompierilor. Aceștia au pornit împotriva tunurilor inamice și după o scurtă luptă au capturat gurile de foc, pe care le-au întors împotriva dușmanului. Efectele au fost puternice: din rândurile otomanilor au căzut zeci de morți și răniți; numai că, din cauza lipsei de muniție, în cele din urmă tunurile au fost abandonate.

Pompierii nu au încetat lupta decât atunci când Kerim-Pasa, văzând că nu poate înfrânge rezistența garnizoanei din Dealul Spirii, a trimis un ofițer care a propus încetarea focului, garantând în schimb "libera ieșire din cazarma" - angajament care mai apoi nu a fost însă respectat de otomani.

Pompierii au dovedit pe timpul [luptei din Dealul Spirii](#) vitejie, curaj și dibăcie în rezolvarea situațiilor de luptă, capacitate de rezistență și spirit de sacrificiu în inegală confruntare cu trupele otomane covârșitoare.